

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година V.

У Новом Саду, 20 марта. 1882.

Бр. 8.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Приу Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Währingerstrasse 9.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

СТРАЖА НА КАЛИМЕГДАНУ.

(Десило се прошле недеље, тога ради, да ја имам о чему песму написати).

Калимегдан стоји за се
К’о паметар стара света;
Леђа му се парком красе,
По ребру му стража шета.

Стража шета уском стазом,
У даљину гледа сиву,
Забавља се гледајући
Ону красну перспективу.

Чисто му се врте глава
Пред простором неизмерним:
Опијен је, занешен је
Тим изгледом белведерним.

У суседству пријатељском
Њиве, поља, места види,
Оданде се гласи чују,
Као неки шлумерлиди.

Шета, шета, блиском стазом,
Сигурност му своја гове;
Гледа преко, у Земуну
Како вешто рибе лове.

*Halb zog sie ihn, halb sank er hin
Und ward nicht mehr gesehen.*

Goethe.

Шета стражар уском стазом,
— Та стена се не потреса, —
Само кашто ветрић духне
(Сѣром својих интереса)

Шета стражар блиском стазом!
И музику с парка чује;
Музика је здраво лепа,
Па га чисто успављује.

Гледа тамо, шта се зида,
Жељезнички мост се спрема,
Шета стражар уском стазом
Гледа, слуша, па задрема.

Стаза блиска, — стена стрма, —
Жељан жртав’ Дунав плави, —
Стражар дрема, — па га нема,
— Њега дремеж стрмоглави.

То се збило ономадне
(Из „Пресе“ сам чит’о старе)
— За то ваља будним оком
Да пазимо — на стражаре.

Дорђолац.

Шетња по Новом Саду.

CVI.

Некадањи државни канцлер у Бечу, господин Бајст, рекао је једном приликом у „рајхсрату“: „Свет види моје смешете се лице, али не види моје непреспаване ноћи“. Ми мали људи имамо више пута неке сличности са великим људима, који дрмају Европом и на

чију реч се границе државне помичу — и то кад даље, а кад богме и ближе центруму. — Тако и ја долазим данас у прилику, да могу пред светом оне исте речи бајстове изрећи, а да имам потпуно право. Он је онда разумевао непреспаване ноћи од бриге и посла око усређавања народа у Аустрији, а моје непреспаване ноћи имам ја да захвалим некој јогунастој реври и севотини у целом телу, а нарочито пак оној врсти,

која се зове популарним језиком : *вештичина пуцњава* (Hexenschuss), и на коју се хвала богу за сад још не плаћа порција, те по либералним нашим законима, може је сваки грађанин *стећи*, и од ове *тековине* не иште држава за себе и своје чиновнике уобичајених 70 процената, које би ми као лојални грађани драговољно уступили.

Пишући дакле овако за „Стармалог“ више пута морам да се сетим Бајста, те да уздахнем : „Свет види моје смешке се лице, али не види моје непријатне поћи“.

Но како је свакоме човеку, особито који је већ порезна глава, лакше кад се у каквој невољи коме потужи или кад пусти срцу на вољу те који пут *уздахне и јаукне*, то се ваљда ни мени неће замерити, ако пишући ово будем који пут принуђен болом и севањем у којој год провинцији мојега тела, да јаукнем и уздахнем : мени ће онда бити лакше, а претплатнике (а особито непретплатнике) неће то ни онако заболети.

Елем да дођем на саму ствар, т. ј., да вам штогод причам, шта сам у шетњи мојој по Новом Саду, којегде приметно и опазио.

Даклем пре свега да се сетимо нашег добротвора и усрећитеља Бонтуа —

(Ајао, ала ме љуто заболи !)

— мора се признати, да он краљевину Србију није оштетио, јер он са *краљевином* том није ни имао никаква посла, а што она влада у *кнежевини* Србији није боље очи отворила, томе није крив Бонту, као што га неки тако јако *криве*, да би човек од њега могао већ левчу направити.

Други „благодјеј“ народа нашег, то је господин *Анф* —

(Јао, та ово је бол, да се не може више *сносити*, *баш* ме је до срца заболело !)

ал банди градској не може нико замерке наћи, она је заиста целога ручка о инсталацији дивно свирала и то тако дуго да су се сви *насвирали*, а како музика „весели срце човека“, то су се сви *весели* разишли куд који. А онај, који је повод весељу и радости чијој, тај се зацело може назвати „благодјејем“.

Даље сам опазио у шетњи мојој и то, да наше госпође *све знају* и да им *више ништа не треба да уче*. То сам увидео из тога, што оне не осећају потребе, да иду на *јавна предавања*. —

(Ах, ала ми *севну љуто* кроз све живце, та *хоће* ли *већ једанпут* бити краја тој невољи !)

оне дакле знају и познају све наше заслужне педагоге, васпитаче њихове деце и знају њихове принципе, па шта ће им предавање о *Несторовићу*; оне познају и све наше друштвене прилике и познају им типове, па шта ће им предавање о *швигарицама*; оне су кроз проникле психологију животиња, с којима живе, знају добро *цељ свега живота на свету*, па нашто им предавање о *томе на што су животиње и да ли оне имају душе и разума*; оне знају какве врлине треба да *кресе женску главу*, па на што им у предавању износити *узоре грчке и римске* ?

Приметио сам у шетњи по Новом Саду, да се у југу наше државе многа крв улудо пролева —

(Ајао, дајте ми *бенђелука* да ништа не осећам, ово је *већ и сувише* !)

— но даће бог, да се ипак на добро окрене !

Што се тиче новосадске *калдрме* —

(Уф, ал' ме *заболи чланак у нози* !)

она се сад *оправља* и *дебело песком* посипа, те како

ШОДЛИСТАК.

Освета ђаволска.

(Свршетак).

Калдрма је тврда ; *младићу* је зло он није навик'о на нежности такве, и ја не знам шта би и било од њега. Али милосрђа још у свету има. Зар случај је хтео, ви реците судба: туд прођоше људи што уз кола иду, оштрим оком гледе, тако бригу брину да по улицама има мање душа, јер ови јадници — згрозите се на њих — гомилу живота премилих човеку на свет онај шаљу а насилним путем зар не знате ко су? — Сетите с Бајрона, коме *нас* је био пријатељ најбољи ; па сад разумете: туд прођоше људи [у рукама замке] што ватају псе. Виде *младић* лежи у злој несвестици ; стужи им се срцу, *побацају* замке јер их не требају, *загрну* рукаве, један га подигне, други му помаже и лако га носе — али не у кола јер то би их могло одвест на *робију* —

већ к'о се приличи у прву *кафану* за тим у болницу да се *младић* лечи.

.....
[Ако је по воли, место тих *тачака* нек женски замисле ; *јаук* и болове болест *младићеву* . . . *запалење мозга* . . . а мушки се сете : *лепе госпођице* и њених *уздаха* . . . *туге, плача, страха*. Може и обратно, ко се кога *сети* ; знамо „De gustibus non est disputandum“ или што се српски а *простачки* каже „неко воли *попа* неко *попадију*“ па ко кога воли тога *нека жали*, а то к'о што *рекох* место *тих тачака*.]

.....
А пита ли когод : *шта је даље* било ? Ево *шта је* било : *Младић* оздравио. У *лекарству* има много *напредака*, а *лекари* *вешти*, сами с' *чуде* себи, један *смисли* ово, други *удесио* те *мишу* из *репа* *репић* *израстао*, *трећи* *опет* *неком* *променио* *очи*, а *четврти* *коме* *одсекао* *ногу*, то ли не е њему *залепити* *главу*.

Већ неколико дана дува луда ветрина, то се песак диже не само у ваздух, него и кроз отворене проворе у собе, а тако исто и кроз отворен нос и уста и у дигерице наше, али, што рекао Бенкхајм, „коме није право нека се сели!“ те ћемо и ми ако нам собама песак шкоди моћи се у други сокак селити а ако нам *шигерицама* шкоди, но, и онда се можемо селити. Само нека је наш здравствени варошки одбор живиздрав!

Иначе је код нас све у реду, особито што се тиче *јавне сигурности*. Ономад сам прошао пред вече послом кроз неке наше *салаше* —

(*Ајао, ала ме ребра заболеше!*)

— онде је све у свом реду, никоме ништа не фали, многима не фали ни *разбијена глава*. Хтедох сврнути и на рогаљ, да видим како се добри народ наш сад у пост кад нема музике, невино забавља играњем „бубалице“ и т. д. и изјавим ту своју жељу моме кочијашу, но у тај пар се нешто промешкољим од моје ревме, а кочијаш опази то, те не знајући шта ми је, примети ми: *Ваљда вас сврбе леђа, господару!*

— Та не сврбе, него ми *севају и боле ме*.

— Па добро, вели кочијаш, хајдемо те, онде има вештака, који умеју добро *натрти леђа* . . .

Но у тај пар пуче неко из револвера — то беше један благонадзејни јуноша од 16 пролећа, а други се момак стропошта на месту *мртав*.

Онда сам изгубио вољу да се лечим, него замолим коње, да из призрења и захвалности, што сам се ономад на предавању онако својски заузео за њих и друге животиње, убрзају кораке и да ме што пре однесу са овога личне сигурности пунога места.

[Признати се мора то је споро ишло јер шупље се ствари теже залепљују]

Он се подигао и сећа се свега, али мање лонца много више руже. Шта више на радост лепе читатељке — све је разумео: „ружа значи љубав, љубав, њену љубав!“ — о том је уверен, и та једна мисо сву му пуни главу, и тиме се тешко у болести тешкој.

[Али ја бих реко, заслуга му није баш грдно велика, јер за ружу знамо: нит' на кромпир личи нит' на лук мирише, а то ће разумет' и шупљоглав човек].

Шта је с госпођицом? сад питају неки.

Она боловала, од чега не зна се. Зар срце јој тешка нагрисала туга, што је лепом момку, љубавнику своје нехотице, јадна разлупала главу, нехотице са свим и на правди бога] Мал' те није плачем исплакала очи, и хтеде отићи у манастир женски, али — не бојте се — отац није дао, и ви му признајте паметан поступак. Јер у ово грозно *Бонтуово* време најтежи је живот после министара --

Дошав кући загледим у књизи издавачевој број *претилатника* на „Стармали“. —

(*Ајао, та ово је бол, који ми не допушта више писати, морам жалосним лицем да бацити перо из руке!*)

Ако ме кад ови болови оставе, продужићу.

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

× Лист што у Београду излази под насловом „Српска Краљевина“ јавља, да ће крунисање срп. краља као што он из „Будапешти хирлапа“ дознаје — бити тек на годину. — Сад само још да „Будапешти хирлап“ дозна из „Српске Краљевине“ кад ће бити у *Дебрецину* светковина у спомен *Арцаду* — па онда смо са свим у реду са новинарским првим изворима!

△ „Недељни Лист“ је престао излазити, јер га је један *претилатник* из *Будапеште* оставио.

= Други опет веле, да је умрло од назеба, јер кад је саранио српску народну странку, па се враћао с гробља кажу да га је ухватио „цуг“ и добио је „хексинтус“.

⊙ Земунски поп-Никола, ком не поможе карловачки *арилук*, хоће сада да иде у *оци-лук*.

§. Један се *шегрт* у Темишвару убио из револвера, с тога, што га је његов господар *киршио*. Боже мој, кад би сваки примао тако к срцу, кад добије ка-

„Раденицима?“ — Не! — „Но?“ — Но калуђерима то ко да сам реко: калуђерицама.

А за собарицу нико да заимта?

Ја ћу сам казати: њу су отерали, јер она је узрок целој тој несрећи тако су мислили, ал' то није тако.

А она се јадна брзо утешила.

удала се млада за младог бербера, што је даље било то се нас не тиче.

Рецимо јој с Богом, па затвор'мо врата, јер ја је у песми више не треба.

„Шта би од љубави? Јесу л' се узели?“

Шта вам наум пада? како сте неуди!

ово није „шала“ да се свадбом сврши, и за то би било другче написано.

Ви питате: зашто?! и још се љутите.

„Та он је при свести, глава му је цела, било б' благодарно за његове муке награду му дати девојку за жену, која му је лонцем разлупала главу!“

Ви имате право: глава му је цела.

Награда му треба: малени рогови, а то би му она могла да насади.

Ви имате право: јер он је при свести,

вву *ћуику* колико би се велике господе н. пр. министара и т. д. морало до сада поубијати!

⇒ Др. *Старчевић* држи својим младенцима предавање о *парламентарном монашању* приликом бавлења у крчми код „Буџе и Геџе“ или при тучи талијанских радника око грађења жељезница.

□ „Обесите му звонце о врат!“ повикао је онамад — но, погодите ко и где? Мислите ваљда какав чикош на пустари? Не, варате се, то је повикао један *посланик на хрватском сабору*, да се звонце *председнику* о врат обеси. Деветнајсти вече! Чиме ћеш још Хрватску украсити!

¶ Госпођинчани траже учитељицу за српску школу; услов је да мора знати *мађарски*. А кад су тражили доктора нису ставили услов да мора знати *српски*. Ал наравно, закон захтева да српска учитељица зна мађарски, а нема закона, који захтева, да се лекар са својим болесником најпре *разумети* мора.

⊖ Парадокс: Један уредник ступио је у „*диспонибилитет*“ јер се „*диспозициони*“ фонд престао о њему старати:

⊘ Ја не знам шта се ти људи муче и граде стубове у Дунаву, који ће држати жељезничку ћуприју код Н. Сада! Та зар неби брже било истесати четири стуба из *јогунлука* неког високог и великог господина: ти стубови не би подлегли ни под каквом *навалом* и теретом. **Аб.**

у глави му има још доста разума, бар доста да може послужити жену: одвести је на бал, вратити је кући; јести, пити, спати, наглув мало бити не видети много — све што њему треба, баш са свим довољно за човека скромна. Па да! То је тако! ви имате право. И ја тако кажем! ал' проклети отац он све нешто сумња ко неверни Тома, и кад му се каже, да је момак добар, паметан за жену и за друге ствари, он све врти главом: неће, не пристаје, јер, вели, младић је к'о вртоглав осто нит ће икад бити као што је био. И ви сви ћутите, нико да прозбори: „Аха, ја се сећам, томе крив је ђаво!“ Дабогме, ја чекам да то други каже јер и није право да ја све измишљам. А ја сам већ напред у стиховма казо: „А када се почне енглески учити, кад дођу године те се зна љубити, или кад се почне с *ђаволом* играти: онда ваља тачно *ђаво* написати; јер ђаво је ђаво, он не трпи шалу да му се подсмева девојка несташна,

П у с л и ц е.

Са јужног бојишта само се толико за извесно зна, да они *усташи*, који су погинули и већ су сарањени, неће више никад *устаги*.

Српска влада у Београду непрестано се брине за *нове начелнике*. (Можда би добро били побринуте се и за *нова начела*).

Сад се тек зна, за што је покојни „Недељни Лист“ једнако сарањивао Милетића. Он је осећао да неко умире, али, у фантазији својој, није знао ко.

Красно је то кад ко своје рачуне тачно води, па још у почетку године напред зна колико ће милиона дефицита имати.

Да чудан ли је народ ти Талијани. Они од свега срца љубе слободу, а опет од свега срца жале, кад изгубе *Ланце*. — (Оно до душе и то је истина, нису у свакој држави *Ланци* једнаки.)

У Цислајтанији ударили су порез на кафу и на петролеј. И тако ће сиротиња приморана бити да пије шоколаду и да гори миликерцне. (Није ли то велики корак унапред у социјално-економском погледу).

Ако данашња српска влада у Београду склони нове жељезници уговор *испод руке*, да ли ће тиме утврдити везен ћилим себи *испод ноге*?

он се радо свети за увреду малу а таква освета може бити страшна“. И ви знате ђаво нит оре нит копа, у овом случају тако је радио: подбо собарицу да о ружи збори, оборио лонац ономе на главу, није дао оцу да му даде ћерку тако удесио целу — хумореску.

Из свега излази морал најпростији: ђавола не треба ничим изазиват'. А овом приликом и то сте дознали да ортографију ваља боље знати него што је лепа госпођица знала, јер она погрешка све је изазвала.

[Ако читатељка оваким свршетком није задовољна, но се на ме љути, молим да ме чује: за њену наклоност ја бих учинио све што је могуће, радо бих пустио да се млади узму, ја бих, јесте, ја бих — али отац не да, а ја нисам попа да их тајно венчам, па и да сам ко зна да л би они хтели?]

Београд.

Марије Скалагати,

Ћира. Даклем, велики, први му је посао био, да закалуђери неког славног мужа, који је познат под предикатом „Петловић.“

Спира. Тако је.

Ћира. Па шта ће бити од калуђерског чина ако Његова Консеквенција тако и даље продужи?

Спира. Шта ће бити?! — Биће куку-рекана.

Ћира. Даклем г. Анђелић хоће да отвори у Даљу земљоделску школу.

Спира. Но, ето видиш. Даклем за то он купи око себе будаке, ветрењаче, дрљаче, црчала и т. д.

Ћира. Који је већи јунак, или г. Пироћанац или г. Чета Мијатовић?

Спира. Г. Пироћанац је већи јунак, то се сад тек види.

Ћира. За што?

Спира. Јер г. Чета боји се свога пријатеља Бонтуа, од како се повампирео, — а г. Пироћанац има куражи и томе вампиру ићи у загрљај.

Молимо за савет.

Има нас више свештеника, којима је долазио покојни „Недељни Лист,“ а ми га никад нисмо наручили. И враћали смо га, а он се опет наметао. А сад иште да му платимо. Но ми немамо новаца на одмет, а опет нисмо ради ни у чијој маси као дужници стојати. За то молимо „Стармалог“ за савет, шта да радимо у овом случају?

Више свештеника.

(За тај новац, којим вас покојник дужи, прочитајте му сваки по један [ненаручен] парастос, са смерном молбом да му бог грехе опрости, па му салдирач рачун пошаљите у место готова новца. Бољег вам савета не зна дати ни — „Стармали.“)

Архијерејство Ваше!

(Гер)маните се тога посла, који на то слути, да се и у нашу цркву увуку странке.

До сада се, бар у цркви, није питало, која је десна, која ли лева страна. Ма где ко стао, сви смо се молили једном богу, да нас сачува „од лукаваго.“

Али, ако под Вашим Уређитељством и до тога дође, да се и у цркви странке залегу, онда ћете Ви, који свој стол имате на десној страни, ваљда приметити, да мајка божија (са својим столом), није на Вашој страни.

Богу неће бити мило, што ће народ на једној страни појати тропар „возбраној“, а фарисеји на Вашој страни тропар „наименованој.“

Али на последак, што се није до сад ни од кога тражило, то се не може тражити ни од Вас: т. ј. да угодите и богу и ђаволу.

Први извори.

Кад београдски лист „Српска Краљевина“ мора из пештанског „Будапештски циркулар“ да дознаје, кад ће и где ће бити крунисање српскога краља Милана I., онда нећемо од чуда онемити, ако будемо скорим читали и ове најновије вести:

— „Српска независност“ дознаје из „Балтимор Веке“ да ће се седница „Друштва српске књижевности“ држати у Београду 1. априла о. г.

— Београдско „Звоно“ чита у „Левант Хералду“ да се писац њених „Аустријских писама“ налази у Гевиндорфу.

— Београдски педагошки лист „Васпитач“ дознаје из „Стармалог“, да је то крајња немарност српских родитеља, што је тај лист („Васпитач“) морао да престане излазити.

— Београдско „Видело“ дознаје из „Будапештски кезлена“, да је министар Гудовић дао оставку, и препоручује другим министрима, да се на тај пример — не угледају.

— Београдски „Госа“ доноси по берлинском „Кладерадачу“ један најновији виц о Хајиму Давичу.

— „Отаџбина“, што у Београду излази дознаје из „Revue de deux mondes“-а, да Чобићева дела боље пролазе, него ли српски журнало.

— Београдски „Учитель“ дознаје, из цариградског „Хакиката“, да је оно штампарска погрешка, што му на челу листа дебелим словима од неко доба стоји „орган утичељског удружења“.

— Београдске званичне „Српске новине“ дознају из „Московскија Вједности“, да би српске београдске новине требало вести, које се нас тичу и у нашој кући догађају да знају боље, него ли будапештански буџачки и чивутско-шарлатански листови.

Аб.

Одговорна питања.

А. Дијаманат је најтврђе тело, које је природа створила. А зашто?

Б. За то, да се имају богаташи на шта угледати.

А. За што су Карловци смештени између брегова у низи?

Б. За то, да се остали Срби не би на њих угледали.

А. Зашто је природа магарцу наметнула велике уши?

Б. Да чује, што му паметни људи кажу.

А. А зашто је великим ушима подметнула магарца?

Б. Да то, што чује, не зарезује у рабаш.

А. Зашто у Хришћана има доста женијалних људи?

Б. Јер они имају једну жену.

А. Али Турци имају, не једну, него много була.

Б. Зато и булазне.

Велеважна санитарска вест.

У 40. броју изврснога листа „Народно Здравље,“ на првој, црвено-плавим оквиром украшеној, страни, има ова, црвеним словима штампана, јамачно по сав лечећи и болујући свет велеважна вест:

„Решењем министра унутр. дела од 18. Фебр. 1882 г. С. №. 901. премештен је латова скеле кличавачке Љубомир Станковић за латова скеле виначке, а на његово место за латова скеле кличавачке Михајло Пајић, дојакошњи латова скеле виначке, обојица по потреби службе.“

(Али ако је можда ова вест само случајно забасала у „Нар. „Здравље,“ — онда молимо, да се и репродукција те вести у „Стармалом“ припише, ма каквом, случају.)

Ескулапијаде.

(По белешкама нашим и туђим.)

(Продужење.)

Снаш Ева. Немој, друго ићи томе доктору, тај не зна ништа.

Снаш Јока. Е да, како би то било!

Снаш Ева. Ама кад ти кажем. Ето нашег звонара син имао неку малу болест, мислим да је била шуга, а он му написао *оволику* теглу масти. А мој девер знаш да је патио од *велике болести*; па шта је њему дао? *Ев' оваке* шићушне куглице, као зрно бибера.

Снаш Јока. О, о, о! — та тај је човек луд.

Снаш Ева. Али ми смо били паметнији. Ми смо леве променули. Дали смо звонаревом сину да поједе све куглице наједаред, а мој девер морао појести сву ону маст.

Снаш Јока. Па шта је било?

Снаш Ева. Ето шта је било, умро је један и други.

Дође шокица из Мајура у апотеку к * * * и заиште „сенефилетера“ — молећи субјекта да даде од онога, који је најбољи.

Апотекар из друге собе чује то, и довикне субјекту. А *sine resina*.

На то се шокица обрадова и рече „јест, јест, господине, то је за *Резина сина*. Само се чудим, како сте ви то погодили.

Покојни др. Н. био је поприлично дебео. Свет је онда мислио овако: доктор Н. има довољно здравља, па може мало и нама дати. Зато су га поприлично тражили и зивкали.

Дође му једаред неки пацијент, који није баш са свим тако мислио — (Мало друкчије)

Доктор Н. примети то, — и рече новом пацијенту. Ви треба у мене да положите пуно поверење, — јер ја имам много пацијента, па ипак моји пацијенти ретко умиру.

Јесте јесте, — рече докторов лудкасти слуга, који је баш онда у собу ушао, — господинову пацијенти *ретко* умиру, највише једанпут.

Дође жена са села доктору у варош, да јој што пропише за сина, који већ три дана лежи и незна ништа о

себи. Доктор је поче испитивати о свему, како би боље разабрао болест невиђена пацијента. На последак запита: А је-ли ти син *затворен*?

— Није, хвала богу, господине. То је мој муж, што је затворен; ал и он ће скоро бити *пуштен*.

Штатрат Коста.

Један мали деран оста
Иза оца, — зва' се Коста;
Нигде рода, а ни пара,
Ко ће зањ'га да се стара?

Милосрђе — речца света,
Би спаситељ тог детета,
У *Земуну* нађе с' људи
Да му блаже удес худи.

Сваки месец ред је слати,
Да се Кости коста плати;
Ал' сваки прилог радо дава,
Да с' просветли њег'ва глава.

Кад је Коста готов био,
Овде се је настанио.
Али одмах првих дана
За *храну* нам врну *рана*.

Е, тако је — да Бог прости!
Кад даш мяса место кости,
Кад одхраниш сиротицу,
Ево *Косту* у *Кос* — *тицу*

И он носи црно рухо,
Око тражи злато сухо;
По кљуну га Срби туку,
Јер „Gährmann“—ма пружа руку.

Треба Кости — ха! *иа Кости* —
Нове славе и радости.
У градско се веће тура,
— Да научи ред пандура?

По *францгалу* скупља гласе,
Цед'ље писа, гледа за се,
Док не стиге „*хер драг*“:
Сине „штат,“ *хер фом „ех“—раг*.“

Земунца.

Коњички скок.

(У њему је сакривен један врло мудар савет; ко га реши нека се по њему влада, па ће бити срећан.)

лог	на	об-	те
но-	прет-	мо-	Стар-
ту	ма-	ви-	мо,
	ли-	пла-	

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Купац и продавац.

Купац. Но и ви сте ме лепо преварили са кра-
вом, коју сам ономад од вас купио.

Продавац. А како то, — молим?

Купац. Па ето, није била ни три дана код мене,
па је већ цркла.

Продавац. Жао ми је и чудно ми је. Јер код
мене то никад није радила.

Грбологија.

У угарском
Грбу има,
Та од памтивека,
Четир пруге,
Што је симбол
Од четири река.

Ове реке
На том грбу
Стоје с десне стране,
И за ото:
Десним рекам
Могу бити зване

Ал данашњем
Опружнијем
Добу ништ' не смега,
Да с' на четир
Десне тражи
Ах — и — лева *цета*.*)

Л. Л.

*) Оне две паузе у последњој врсти ове песме, ја сам уметуо,
да не би ко читао: „Ахилева пета.“ Слагач.

Наговест.

или

ПРЕТХОДНА ОБЈАВА.

Астрономи „Стармалога“ опазили су са своје
звездарнице, да се — у колико их њихови дурбини и
телескопи не варају — приближује важан један од-
сек времена у животу нашем, а то је, да се при-
ближује

почетак нове четврти „Стармалога“.

С тога чини пажљивим своје претплатнике на
овај важан феномен у природи и за ову услужну опо-
мену захтевају астрономи „Стармалога“ у име хонорара
Само 1 фор.

а то је једва један дванаестомилијонити део од оног
хонорара, што се захтева од бечких делегација.

Стармаловски.

Ој крајино!

Ој крајино, крвава хаљино,
Где ли ћеш се опрати од крви,
У сузама нашим сланим,
Ил у школам — комуналним?

Крајишник.

Збркане новости.

Ономад је под председништвом Германовим др-
жао саборски одбор своје седнице... радикалци су
изишли из дворане и положили мандате, јер се није
одговорило на дотичну интерпелацију; — Скупштина
београдска текла је ономад бурно... у претрес су
узети и многи захтевани зајмови и издати су у вели-
кој суми. — У јужној Далмацији угушен је већ ус-
танак... продужење још једнако траје и нико не
зна хоће ли се и кад ће се већ једанпут свршити;
— Роман Јаше Игњатовића „Ћурђе Бранковић“ из-
лази у „Недељном листу“... и хвала богу сад се свр-
шило све и опростили смо се те праве беде и напа-
сти. — Дифтеритис, тифус и друге заразе владају
свуда код нас... и крајње би време било, да се об-
рати већа пажња на уређивање и да и озбиљне ства-
ри више места заузимају; — „Изјаве“ министерима и
кметовима по београдским новинама већ су нам доту-
жале... и ако ово зло и даље устраје цабајисаћемо
се кирије јер ово је већ ужасно. **Аб.**

? ? ?

Виде л' овци, виде л' овци
Да на правом путу нису?
Виде л' овци, да се курјак
Шуња близу?
Виде л' овци, да се здравље
Тим не крепи?
Виде л' овци, виде л' овци?
Ил су слепи?

Јавна захвала.

Потписани од свега срца захваљује оним *сто и*
иједесет г. г. члановима, као пријатељима мира и ти-
шине, јер ме никад не узнемирују својим присуством
те се тако комотно могу да шетам по столу, по ор-
манима и по празној благајници.

Јесам и остајем

Смирени Миш,

у Бечкеречкој српској читаоници

Катедрална бубнуотека.

(Из разних предела.)

Мајмуни су разне величине. Неки су врло мали, неки
врло велики. Има мајмуна већих од мене.

За славног грчког песника Омира вели се, да се
родио у седам разних вароши.

Ја кад сам био ђаком, онда још није било испита
зрелости. Али *зато* се сада иште од мене, да при матури
будем здраво строг.

Даклем тако ти велиш! Е, мој брајко, како си *лудо*
одговорио, *такав* ћу ти и калкул прибележити.

И у мору има сребра, — али тако мало, да се рудоконња у морској води не би исплатила.

У ову врсту риба спада и *Маниф*. (Неко од ђака запита: Је ли то име или презиме тој риби? — а професор се замисли и обећа, да ће им на то питање сутра одговорити, док мало простудира.)

Леп ускршњи дарак доброј деци.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

ПРИПОВЕТКЕ МОЈОЈ КЋЕРИ

од

Ј. Н. Буља.

ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА.

Свесна I.

на 8-ни 201 страна, цена само 60 новч.

У тој су књизи лепша од лепше ове приповетке. (Предговор преводиоца.) 1. Чворац. 2. Котарица јагода. 3. Црно песанце. 4. Два бокора руже. 5. Осујећен бал. 6. Сламни шешир. 7. Преваљене двоколице. 8. Мали Савојац. 9. Кврче. 10. Опасно је прислушквати на врати. 11. Дедина наслоњача. 12. Два сата. 13. Козице (богиње). 14. Везена хаљина. 15. Тестаменат. 16. Два кавеза. 17. Пањ. 18. Зелене ципеле. 19. Кашмиршал (струка). 20. Кига трешања. 21. Милесхербове руже.

Ко жели за поклоне или за распродају да поручи више ових књига, нека се обрати писмено накнадној штампарији, која ће према већој наручбини и рабате веће давати.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Нова књига.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

П. П. ЊЕГОШ

ПОСЛЕДЊИ ВЛАДАЈУЋИ ВЛАДИКА ЦРНОГОРСКИ

од В. М. Г. Медаковића

Књига има 12 штампаних табака велике 8-не, на лепој сатинираној хартији са ове четири слике:

1. Лик владичин.
2. Заљетка Црногораца над св. владиком.
3. Избор и проглас владичин за господара.
4. Црногорац при закључку мира са Њесаровцима.

Цена је књизи 1 фор. или 12 гроша.

Књига се по ову цену може добити у свима

главним местима код тамошњих књижара, а ко жели за себе или за распродају наручити на више ових књига нека се обрати писменој штампарији.

У Н. Саду 5. марта 1882.

Штампарија А. Пајевића.

Молимо све српско-хрватске журнале, да овај кратки оглас у својим листовима донети изволе.

Прво ц. к. овл. дуч. паробр. друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

пошт. лађа

од 15.

до даље

почињући

Марта.

наредбе.

У ЗЕМУН, ОРШАВУ и ГАЛАЦ: недељом, средом и петком у 5 сати пос. подне.

У ТИТЕЛ: недељом у 5 сати пос. подне.

У БУДИМ-ПЕШТУ: недељом, средом и суботом у 11 сати пре подне. ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

ЈАЈА ЗА ЛЕЖЕЊЕ

од красивих угаситих врста живине, што се зову Брама и Кохинина, које су боје јаребичине, а тако и пилиће од тих врста живине, разашиле

Јован Требић у Н. Саду,

(3—6.)

(казанџијска улица).

КАСЕ

по најновијој американској

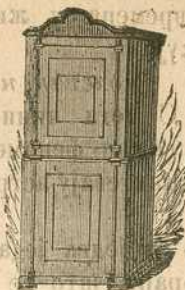
системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не

уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени знатно јетиније. — Наручбине прима и од-

правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

7—35